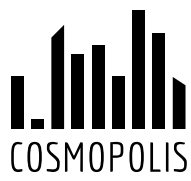

ČAJOVŇA *u Tokiu*

JULIE CAPLINOVÁ

*Vydajte sa na cestu za omamnou vôňou sakúr,
tradičným čajovým obradom a trošku exotickou láskou.*

ČAJOVŇA
v Tokiu

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ
ČAJOVŇA
u Tokiu

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava I
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 133. publikáciu.

The Little Teashop in Tokyo, vydaný vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd. v roku 2020,
preložila do slovenčiny Jarmila Debrická.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 352
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
The Little Teashop in Tokyo.

Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.
The Little Teashop in Tokyo © Julie Caplin 2020

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Jarmila Debrická, 2022
Cover Illustration © Kateřina Brabcová

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíbané.

ISBN 978-80-8090-271-1 (ePub)
ISBN 978-80-8090-272-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-271-1 (print)

*Nickovi, Ellie a Mattovi,
ktorí sa o seba našťastie vedia skvele postarať.*

1. kapitola

Medzinárodné letisko Haneda, Tokio

„Splyň s davom, Fiona, splyň s davom,“ opakovala si starú známú mantru a nervózne sa ťahala za koniec blondávého vrkoča. Stála pritom na jednej nohe a priehlavkom druhej si trela lýtko ako nerozhodný bocian. Bolo úplne smiešne chcieť splynúť s davom, keď ju obklopovali samé drobučké afektované tmavovlásky, ktoré pobehovali sem a tam ako usilovné mravce. Mali jemné rysy a nádherne husté, lesklé vlasy. Fiona si medzi nimi pripadala ako mamut na prehliadkovom móle v Paríži. Na okamih sa jej zazdalo, že je späť v škole medzi peknými spolužiačkami, ktoré nad ňou opovržlivo ohrňajú nosy.

Chcela sa upokojiť dlhým nádychom, ale namiesto toho sa jej z hrdla vydral utrápený povzdych. Zdalo sa jej, že všetkým ostatným cestujúcim prišiel niekto naproti. Rozhliadla sa, či v rukách niektorého zo štíhlych mužov v perfektne sediacich oblekoch neuvidí cedulku so svojím menom. Fiona si vybavila, aké to bolo, keď zostávala v škôlke ako posledná alebo keď bola pri telocviku považovaná za tú nešikovnú, ktorú vo svojom tíme nikto nechce.

Hádam nie je na mne vidieť, aká som nervózna, pomyslela si. Pohľadom znovu preletela po bielych ceduľkách a pátrala po svojom mene. Z hluku veľkého letiska jej zvonilo v ušiach a vzdadu na krku sa jej začínali jeziť chlípky od nepríjemného tušenia, že niečo nie je v poriadku. Lietadlo pristálo už pred hodinou, batožina sa objavila na páse s rýchlou, ktorú Japonci podľa všetkého považujú za normálnu, ale vyzdvihnúť ju neprišiel nikto. Najradšej by znovu vytiahla z kabelky papier so všetkými podrobnosťami a ešte raz si ho prečítala, no nechcela pôsobiť úzkostne a zúfalo. *Dôveruj tomu zdrapu a všetkému, čo ti sľubuje, Fiona*, prikázala si. Je tu. Nabrala odvalu a vyrázila. Necítila sa ani trochu v pohode, ale poradí si. Nedbala na to, že ju matka od cesty odhovárala. Toto je jej životná príležitosť. Fiona by nikdy neverila, že sa jej niečo také môže stať.

Nielenže vyhrala plne hradený pobyt v Japonsku organizovaný v spolupráci s Fakultou umenia Polytechnickej univerzity v Tokiu, ale navyše bude môcť vystaviť svoje fotografie z cesty po Japonsku v Londýne. Urobila dobre, že sa zapísala na večerný kurz fotografovania organizovaný jednou z londýnskych univerzít.

Strčila ruku do vrečka a bruškami prstov prešla po hladkom slonovinovom povrchu *necuke* – ozdobného gombíka, ktorý bol kedysi súčasťou japonského tradičného odevu. Gombík v tvare zajačika nosila so sebou všade. Otec jej zomrel, keď bola ešte malá, a zostala jej po ňom iba táto vecička. Zajačik ju inšpiroval k miernemu, povrchnému záujmu o Japonsko, takže keď sa dozvedela o súťaži, hneď jej napadlo, že by sa mohla prihlásiť. A panovačná kamarátka Avril ju už potom dokopala do toho, aby nápad premenila na realitu.

A teraz je na dva týždne tu. Štrnásť dní bude zbierať zážitky, zisťovať, čo všetko jej Japonsko môže ponúknuť, pričom jej mentorom bude jeden z najlepších fotografov na svete, Jutaka Araki. Na prihláške do súťaže si dala záležať a či už tomu niekto verí, alebo nie, je tu zaslúžene.

Prsty ju svrbeli od túžby vytiahnuť z kabelky starostlivo preložený list papiera a pre istotu si ešte raz prečítať, čo na ňom stojí.

Vykašli sa na to, prikázala si, vieš predsa, čo je na ňom napísané. Vyzdvihnú ťa na medzinárodnom letisku Haneda. Každú chvíľu sa objaví človek s tvojím menom uvedeným na úhľadnej bielej cedulke. Čo keď to bude dokonca sám slávny Jutaka Araki? Pevne stisla v dlani telefón, ktorý mala v hlbokom vrecku mohérového kabáta hneď vedľa gombíka v tvare zajačika. Nie, teraz nebude kontrolovať správy. Určite jej už zase písala mama, aby ju informovala, aký mala dnes ráno tlak. Stúpol jej zakaždým, keď Fiona urobila niečo, s čím zásadne nesúhlasila.

Rozhliadla sa po vzdušnej letiskovej hale plnej ľudí a uvažovala, prečo jej pripadá taká neobvyklá. Našťastie okrem fascinujúcich, ale nezrozumiteľných japonských znakov videla aj nápisy v angličtine. Pred cestou do Japonska sa zo všetkého najviac bála, že si nezvládne prečítať základné informácie. Len o niečo menej ju znepokojoval fakt, že sa nikdy nenaučila jesť paličkami a doteraz neochutnala sushi, pretože surové ryby ju vôbec nelákali. *Čo tu, dočerta, teda bude jesť?*

Namáhavo prehltna. *Čo keď sa nikto neobjaví? Čo si počne?* Začínalo sa jej zmocňovať zúfalstvo. Povzdychla si, prešliapla z nohy na nohu a s nádejou sa pozrela na novo prichádzajúcich.

Všetko jej tu pripadalo cudzie a nepriateľské. V obrovskom nápojovom automate na protifahej strane haly rozoznávala známe logo Coca-Coly, ale ostatné plechovky jej nehovorili vôbec nič a nevedela si predstaviť, čo asi obsahujú.

Pohľad jej padol na muža, ktorý sa k nej tak ponáhlal, až takmer bežal. Vial za ním rozopnutý kabát. Keď sa k nej priblížil, prížmúri-la oči. To sa jej hádam len zdá! Ježkove oči! Naozaj je to on!

Najradšej by si v dramatickom geste pretrela oči ako postava v nejakej komédii, ale vedela, že zrak jej slúži skvele. Určite je to on! Vtiahla hlavu medzi plecia ako korytnačka. Blížil sa k nej Gabriel Burnett, ktorého časopis *Times* vyhlásil za Fotografa roka a za svoje nádherné snímky získal titul *Najlepší britský portrétny fotograf*, cenu *Wordhama-Smitha* a veľa ďalších ocenení. Sudičky mu nadelili talent aj krásu plnými hrstami a stal sa miláčikom médií.

Čo tu robíš? Nie, určite ju neprišiel vyzdvihnúť. Musí to byť náhoda. Napriek tomu zneistela. Vyhrala predsa fotografickú súťaž a on je fotograf. Nieкто by ju tu mal vyzdvihnúť. A Gabriel sa práve teraz nachádza v letiskovej hale...

Toto. Nemôže. Byť. Pravda.

Prikázala si, že musí zostať úplne chladná, ale srdce ju nepočúvalo, na okamih sa zastavilo a potom vyrazilo do akcie ako vlak, ktorý sa vyrútil z tunela, a búšilo rýchlosťou tisíc úderov za minútu. Gabe Burnett. Zamieril k nej a rýchlym, trhaným pohybom, na ktorý si dobre spomínala, si odhnrul tmavé vlasy z čela.

Najradšej by sa otočila a utiekla, ale nohy sa jej premenili na dve hrudy ílu a odmietali poslušnosť. Prešmykol sa pozdĺž bariéry a vytiahol papier popísaný rznymi ťahmi. *Fiona H.*

Vyzeralo to, akoby písal jej meno v zhone a na priezvisko mu už nezostal čas, ale pravdepodobne mu len napadlo, že by tu mohla byť aj iná Fiona, a tak pridal aspoň H.

Pamätá si jej meno? Od ich stretnutia ubehlo už desať rokov. Spozná ju? Asi nie. Odvtedy musel učiť tisíce študentiek. Keď študovala, bola vyzývavejšia a sebaistejšia ako teraz, nosila voľné rifle na traky značky Bananarama, krátke jednofarebné svetre, ktoré jej odhaľovali brucho, a do vlasov si viazala šatky. Fiona si presne vybavovala okamih, keď sa jej sebavedomie roztrieštilo na márne kúsky. A ten okamih súvisel s mužom, ktorý stál teraz tri metre od nej, držal pokrčený papier s jej menom a rozhliadal sa po termináli s pokojom a nenútenosťou človeka, ktorý sa všade cíti doma.

„To som ja,“ povedala, zdvihla ruku ako školáčka a ukázala na papier. „Fiona. Fiona Hanningová.“

„Skvelé. Čakáte dlho?“ Napchal si narýchlo vyrobenú ceduľu do vrecka a prekvapil Fionu drobným úklonom. Zahľadela sa na neho a nechala klesnúť ruku, ktorú k nemu predtým natiahla. Ani sa neospravedlnil. Uškrnula sa. Prišiel o pol hodiny neskôr! Lenže ľudia ako on sa neospravedľujú ani za tie najhoršie prehrešky. Nemusia sa.

„Som Gabriel Burnett. Väčšina ľudí ma volá Gabe. Rád vás spoznávam.“ Znovu sa uklonil, ale tentoraz jej podal ruku a ona musela tú svoju vydolovať z vrecka. „Tu sa ľudia na privítanie uklonia.“

Fiona to vedela – pred odletom intenzívne študovala. Od neho však taký pozdrav nečakala.

„Rýchlo si na to zvyknete. Tiež tu milujú vizitky. Ak vám ju

niekto podá, dajte si záležať na tom, aby ste si ju vzali oboma rukami a nakladali s ňou ako s cenným predmetom. Hlavne si ju nestrkajte do vrecka. Opatrne si ju uložte do peňaženky alebo kabelky. Zaobchádzajte s ňou s rešpektom. A keď o tom hovorím, rešpekt je v Japonsku veľmi dôležitý.“

„Iste,“ odvetila. Záplava informácií ju prekvapila. Pamätala si, že Gabe býval zdržanlivý a nie veľmi zhovorčivý. Rozohnil sa iba vo chvíľach, keď hovoril o práci. Lenže nevidela ho dobrých desať rokov. Aj ona sa za ten čas veľmi zmenila. S úsmevom si vybavila, čo jej Avril povedala tesne predtým, než ju vysadila na letisku: „Prestaň sa skrývať v ulite. Nikto ťa tam nepozná. Môžeš byť sama sebou.“ To sa však ľahko povie, ak ste sebavedomá moderátorka rannej televíznej šou vydatá za svoju životnú lásku a matka rozkošného dvojročného dieťaťa. Avril a Fiona sa spoznali na novinárskej ceste do Kodane a odvtedy boli blízke kamarátky.

Z premýšľania ju vytrhol Gabeov hlas: „Toto je váš kufor?“

Prikývla a sebaisto zdvihla bradu. Už nemá osemnásť rokov.

„Cestujete naľahko,“ spýtavo vytiahol obočie. „Nič viac so sebou nemáte?“

„Nie,“ odpovedala. „Aspoň bude cesta vlakom jednoduchšia.“ S týmito slovami schytil držadlo kufra, ktorý Fione pripadal obrovský, a vykročil pred ňou.

Zbaliť sa na dva týždne na miesto, kde nikdy nebola, pripadalo Fione ako nadľudská úloha. Zachránila ju Avril, ktorá jej prišla na pomoc a dobromyseľne ju podpichovala. No keby sa Fiona držala pôvodného plánu a zobrala si so sebou len džínsy a tričká, stačil by jej aj o polovicu menší kufor.

Držala krok s Gabeom a predierala sa za ním davom. Nedomokázala sa však sústrediť na nič iné než na neznáme výjavy a zvuky, ktoré ju obklopovali. Spamätala sa, až keď na nástupišti plnom ľudí čakali na vlak.

„Ehm... je od vás pozorné, že ste ma prišli vyzdvihnúť.“

Gabe pretiahol tvár a prehovoril tak ticho, aby ho počula iba ona.

„Ach, áno. Došlo k malej zmene plánu. Jutaka Araki sa potreboval kvôli úmrtiu v rodine vrátiť domov do Niseka. Obávam sa, že sa budete musieť uspokojiť so mnou.“ Zlomyselne sa uškrnul a dodal: „Kvalifikáciu mám celkom dobrú.“

Jeho domýšľavosť ju hnevala, ale ešte viac ju rozčúlilo, že sa jej náhle zrýchlil tep. Strelila po ňom podráždeným pohľadom. „Veľmi dobre viem, kto ste, pán Burnett,“ odvrkla. Aby sa navzájom počuli, musela sa ku Gabeovi nakloniť bližšie.

„Pán Burnett. Au. Znie to, akoby som mal stotri rokov. Teraz ste ma teda usadili.“ Ticho sa zasmial.

Pevne stisla zuby, aby odolala nutkaniu odpovedať, že presne vie, koľko má rokov.

„Nevadí,“ pokračoval. „Mrzí ma, čo sa stalo Jutakovi, ale nedá sa nič robiť. Zavolali mi z univerzity – kedysi som tam prednášal – a požiadali ma, aby som ho zastúpil. Poznám profesora Kobašiho, ktorý tu vedie študijný program, a jeho ženu. Vlastne sú to moji domáci. Prenajal som si od nich dom, v ktorom mám aj ateliér. V každom prípade, ak by ste sa s Jutakom chceli stretnúť, ku koncu vášho pobytu by sa sem mal vrátiť.“

„Určite ho skvele zastúpite,“ zareagovala Fiona a samu ju

prekvapilo, aká je odvážna. Rovnako potichu ako on dodala: „Ako ste povedali, kvalifikáciu máte celkom dobrú.“

Namiesto toho, aby sa urazil, zazubil sa na ňu. „Pekne ste ma zotreli.“

„Nie ste na to zvyknutý, všakže?“ poznamenala sucho, skôr než sa stačila zaraziť. *Snaží sa s Gabeom Burnnettom flirtovať?*

Venoval jej ironický úsmev a pátravo sa jej zadíval do tváre, akoby ju až teraz poriadne zaregistroval. Sedeli vedľa seba na lavičke, takže sa pred ním nemohla schovať ani utiecť. „Nie som zase taký nezniesiteľný, ako sa o mne hovorí,“ prehodil. „Nesmiete veriť všetkému, čo sa píše v novinách.“ Zahľadel sa jej do očí a ona na okamih zauvažovala, či jeho slová nemajú nejaký skrytý význam. V určitom období sa jeho tvár objavovala v tlači takmer rovnako často ako fotografie, ktorých bol autorom. Obyčajne bola do neho zavesená nejaká mladá modelka.

„Bulvár veľmi nečítam. Moja kamarátka Kate predtým pracovala v PR agentúre a tvrdí, že tie články sú väčšinou založené na výmysloch. A ďalšia kamarátka Avril pracuje v rannej televíznej šou a obvykle vie, aká pravda sa skrýva za tými klebetami.“

„Rozumný prístup,“ prikývol. „A prečo ste si vybrali Japonsko?“

Nebola si istá, či sa uvoľnila preto, lebo si ju Gabe so záujmom obzeral, alebo preto, lebo si na ňu zjavne vôbec nespomínal. Vytiahla z vrecka slonovinové *necuke*. „Kvôli tomuto.“

Zdvihol ruku a bruškom prsta prešiel po hladkom povrchu ozdobného gombíka. „Môžem?“

Podala mu ho. „Patril otcovi. Zomrel, keď som bola ešte bábo. Tento gombík som našla vo svojich šiestich rokoch. Netušila som, čo to je, ale potom mi to babička povedala. *Necuke*. Otec si ho ako chlapec kúpil v starožitníctve a chcel sa kvôli nemu pozrieť do Japonska. Nikdy sa sem nedostal. Takže keď som sa dozvedela o tej súťaži...“ Pokrčila plecami a vzala si od Gabea gombík späť. Guľatá vecička jej žuchla na dno vrečka a zacítila ju na stehne. Jej blízkosť Fionu upokojovala.

„Sentimentálne, ale pekné. V Tokiu spoznáte skutočné Japonsko.“ Zasnene sa usmial. „Je to krajina kontrastov: rýchla, moderná, pokroková, všade samé neóny a najnovšie technológie, ale zároveň tu ľudia rešpektujú umenie, kultúru a tradície. Nikdy predtým som na takom mieste nežil.“

„Takže tu žijete?“

„Pendlujem medzi Tokiom a Londýnom.“ Odmlčal sa. „Bude te bývať u Kobašiovcov.“ Znovu sa ironicky usmial. „Pani Haruka je veľmi sympatická a zaujímavá žena. Veľká milovníčka čaju.“

Fiona so záujmom vzpriamila chrbát. Čaj zbožňujem. Jedna z vecí, ktoré by som tu chcela zažiť, je čajový obrad, hoci vôbec neviem, čo si mám pod tým predstaviť.“

„Tak to budete na správnom mieste. Haruka je čajová majsterka a spolu s dcérou vlastní čajovňu, kde organizujú čajové obrady. Žijú tým.“

„Vážne?“ Fione zažiarili oči. Milovala svoju japonskú čajovú kanvičku so zúženým zobáčikom a s bambusovým držadlom. Páčilo sa jej, aká je krehká a ako sa v jej jednoduchom dizajne mieša krása s praktickosťou. Uvoľnila sa a v tej chvíli zabudla na to, že sa s týmto mužom vlastne nemala stretnúť a že mu vôbec

nedôveruje. Priamo sa mu pozrela do očí a priateľsky sa usmiala. *Je to veľmi pekný chlap*, pomyslela si.

„Hm,“ zabručal a zatváril sa odmerane, akoby prekročila nejakú neviditeľnú hranicu. Vzápätí sa odvrátil. So zatatými čelustami civel kamsi do diaľky cez nástupište plné ľudí.

Fiona si vrazila ruky do vreciek a jedným prstom pohladila *necuke*. Gabe jej dal jemne, ale úplne jasne najavo, že si od nej chce udržať odstup. V hrudi ju zabolelo, akoby prehltila celý bochník celozrnného chleba. Gabe Burnett si nikdy nepotrpel na vysoké, nemotorné dievčatá, ako je ona, ale musí ju odmieťať tak okato? Než sa pred niekoľkými rokmi presťahoval do Japonska, bulvár podrobne mapoval jeho milostný život. Bolo jasné, že má slabosť pre elegantné, očarujúce drobné brunetky s neochvejným sebavedomím.

„Ak sa vám také veci páčia,“ zareagoval prezieravo a zadíval sa na hodinky. „Druhý raz by ste sa už nudili. Je to len atrakcia pre turistov.“

„Lenže ja som turistka,“ namietla trochu podráždene Fiona.

„Čo mi pripomína... máte železničný preukaz?“

„Áno.“ Dočítala sa, že turistom sa odporúča, aby si ho kúpili už pred príletom. Ona ho dostala spolu s letenkami.

Gabe neodpovedal. Vzápätí do stanice ticho vkĺzol vlak. Keď nastúpili, Fiona sa otočila ku Gabeovi, aby mu niečo povedala. Ešte predtým, než si položil prst na pery, ju zarazilo ticho vo vagóne. V Japonsku sa podľa všetkého vo vlakoch nehovorí! Gabe vytiahol telefón a začal si niečo prezerat'. Napodobnila ho a zvyšok cesty strávili v celkom príjemnom mlčaní.

Vystúpili z vlaku, zaradili sa do davu a Gabe ju viedol halou na iné nástupištia, kde prestúpili.

„Toto je linka Jamanote,“ informoval ju. „Budete ju často využívať, takže sa oplatí vedieť o nej čo najviac. Je to okružná linka a stojí na najdôležitejších stanicích. My ideme na Nippori. Profesor Kobaši býva v peknej starej štvrti Janaka.“

Vagón bol prepchatý, ale aj tam panovalo ticho. Takmer o hodinu neskôr vystúpili do slabnúceho popoludňajšieho slnka. Z Fiony už vyprchalo prvotné nadšenie z toho, že je tu, a údy jej oťaželi od vyčerpania. Aj obyčajná chôdza jej pripadala nad jej sily. Gabe na ulici nasadil svižné tempo a ani sa neobzrel, aby sa presvedčil, či ho Fiona nasleduje. Aspoňže sa jej staral o kufor. Šinul si to niekoľko krokov pred ňou a ona sa pri pohľade na jeho široké plecia nemohla zbaviť dojmu, že by tu najradšej vôbec nebol. Asi mal jediný cieľ: čo najrýchlejšie sa jej zbaviť.

Kráčala za ním a vôbec sa jej nepáčilo, že si pripadá taká stratená. Nemala tušenie, v akej časti mesta sa nachádzajú. Vedomie, že nemá všetko pod kontrolou, bolo nepríjemné a znervózňovalo ju to. Bola tak ďaleko od domova! Počas šestnásťhodinového letu sa nechala ukolísať pocitom bezpečia v obmedzenom priestore lietadla a úplne zabudla na to, akú obrovskú vzdialenosť zdoláva. Teraz na ňu tvrdo doľahla realita. Obklopovala ju neznáma architektúra, zvláštne dopravné značky, obrovská spleť káblov na stĺpoch, aká sa doma nevidí, a populčné lampy, ktoré jej pripomínali skôr zdobené vtáčie búdky. Tokio sa nepodobalo na žiadne z miest, ktoré zatiaľ navštívila. Hoci ulica bola dosť široká, domy stáli hneď vedľa chodníka a predné dvere obklopovali kvetináče s rastlinami, akoby sa

nimi majitelia snažili nahrádzať predzáhradky. Takmer všetko tu bolo vyrobené z dreva – teda okrem nazeleno natretých striech z pálených škridiel, ktoré sa ostro zvažovali a končili sa krátkym previsom.

Keď sa zastavila, aby si prezrela bambusové okenice, Gabe na ňu počkal. „Toto je veľmi stará časť mesta. Tieto domy tu stoja už niekoľko sto rokov.“

„Páči sa mi, že je všetko z dreva,“ poznamenala. Nezvyklé budovy ju fascinovali, aj keď jej ich inakosť pripomínala, ako ďaleko je od domova.

„To je *sugi*. Japonský céder,“ vysvetlil a už zase kráčal niekoľko krokov pred ňou.

Prebodla mu chrbát našťvaným pohľadom a zrýchlila, aby s ním zladila krok. V tej chvíli zahol ostro doprava do užšej uličky a zastavil sa pred výkladom obchodu.

S úsmevom si prezerala veľký štvorcový výklad – bolo to niečo medzi balkónom a arkierom, aké poznala z domu. Výklad rámovali vetvičky popínavého jazmínu. Za sklom sa skvela nádherná, ale minimalistická výstavka čajových kanvičiek s elegantnými náustkami a tradičných, krásne glazovaných čajových šálok. Pod oknom stálo niekoľko veľkých kvetináčov s košatými kaméliami, ktoré boli posiate naliatymi tmavoružovými pukmi tesne pred rozpuikom.

„Je tu nádherne,“ vydýchla a ľutovala, že nemá v ruke fotoaparát.

„Čoskoro si na to zvyknete. Táto čajovňa patrí Haruke. S profesorom Kobašim žijú o poschodie vyššie. Tu budete ubytovaná.“

Fiona nadšene zatlieskala. „Je to úžasné miesto!“ Znova sa pozrela na nízku strechu pokrytú lesklými zelenými škridlami. Jej okraje sa zdvíhali nahor ako špičky tureckých papučiek a vytvárali nad oknami presah.

Vnútri sa dalo ísť buď hore schodmi, vpravo do čajového obchodíka, alebo doľava na širokú verandu. Gabe sa okamžite vyzul a niečo zavolal po japonsky. Fione to znelo ako *Haruka-san*.

„Hovoríte po japonsky?“

Zavrtel hlavou. „Dokážem sotva pozdraviť. Viem len jednotlivé slová. Nič viac. Budete sa musieť vyzuť. Tamtie prezuvky sú asi pripravené pre vás.“ Sám už vklzol do väčších papúč.

Otvorili sa posuvné dvere, ktoré vyzerali ako z papiera a dreva, a objavila sa drobná Japonka s čiernymi vlasmi vyčesanými do lesklého drdola. Pridával jej na výške najmenej päť centimetrov.

„*Gabriel-san*,“ pozdravila ho s nefalšovanou radosťou. Uklonila sa a pobožkala ho na obe líca. Potom vychrlila prúd tichej japončiny, potľapkávala pri tom Gabriela po rukách a čierne oči jej žiarili.

Fiona to nadšené uvítanie zvedavo sledovala. Predpokladala, že Japonci budú upätí a rezervovaní. Tu však nič také nevidela.

„*Haruka-san*, toto je Fiona.“

Žena urobila krok dopredu, zopäla ruky a zdvorilo sa Fione uklonila. „Vitajte, Fiona. Rada vás spoznávam.“ Usmievala sa priateľsky, ale nie tak nadšene ako na Gabea. Zjavne tu bol obľúbený.

„Podťe, podťe.“ Viedla ich hore úzkym čistým schodiskom, ktoré zatáčalo vpravo na malú podestu. Fiona uhádla, že sú teraz

priamo nad čajovňou. Nemohla sa dočkať, až sa do nej pozrie. Zaujal ju však aj japonský interiér, ktorý sa líšil od všetkého, čo poznala. Žena ich zaviedla do veľkej obývacej izby. Pôsobila minimalisticky, bolo v nej málo nábytku a uprostred miestnosti pokrývali drevenú podlahu veľké rohože. Stálo tam tiež niekoľko veľmi nízkych stoličiek a zvláštny stolík, ktorý vyzeral, akoby mal namiesto dosky matrac. Okrem niekoľkých kúskov porcelánu na nízkej komode a malieb na závesných zvitkoch tam nebola žiadna výzdoba. Fiona si všimla, že tu úplne chýba spleť predmetov, typická pre dom jej mamy. Usmiala sa. Páčili sa jej čisté línie a úhľadnosť miestnosti.

Hostiteľka otvorila ďalšie posuvné dvere a viedla ich po drevenom schodisku ešte o poschodie vyššie. Minuli niekoľko miestností oddelených od chodby dverami z dreva a papiera. Gabe niesol Fionin kufor. Konečne vstúpili do malej štvorcovej miestnosti s futonom. Haruka vytiahla bambusovú roletu a objavili sa dvere na balkón, ktorý sa tiahol popri celej zadnej stene domu a otváral sa z neho výhľad na krásnu záhradu v zelenom štýle.

„Ach, to je teda krásna záhrada!“ vykričla Fiona a nadšene zopala ruky. Japonka sa na ňu vrelo usmiala.

„Ukážem vám ju neskôr. Dáte si niečo na pitie?“

„Ja sa nemôžem zdržať,“ odpovedal náhlivo Gabe. „Musím sa vrátiť.“ Otočil sa k Fione. „Myslel som si, že v prvých dvoch dňoch by som vám mohol ukázať Tokio. Keď sa aklimatizujete, môžete začať premýšľať o svojej výstave.“

Fiona prikývla. Potešilo ju, že Gabe vie o výstave. Robila si kvôli nej starosti. Do súťaže sa prihlásila hlavne s vidinou výletu